

Til hr. Bendt Bendtsen: Det kan også godt være, at vi, når ministeren nu endelig kommer med sin redegørelse – den må hun jo komme med på et eller andet tidspunkt, så har jeg ikke sagt for meget, men lad os da håbe, det bliver inden vi starter op igen til efteråret – skal se på, hvordan vi kan få rettet det op, så vi kan få arbejdsformidlingen til at fungere. For som jeg har hørt det, er der faktisk flertal for at erkende, at arbejdsformidlingen ikke fungerer i dag.

Den fungerer ikke efter hensigten, og det er ikke kun i København, den ikke fungerer efter hensigten, det er faktisk på landsplan, og det er en pinlig historie, for det er en frygtelig masse penge, der bliver brugt på den måde.

Så vil jeg gå tilbage til, hvad arbejdsministeren sagde. Arbejdsministeren sagde rent faktisk, at alt det, der står i selve beslutningsforslaget, har vi jo i forvejen, så det er der overhovedet ingen grund til at tage op.

Jeg er ked af at måtte sige til arbejdsministeren: Det kan godt være, at arbejdsministeren tror, vi har det i forvejen, men det er der ingen andre der ved noget om, og rent faktisk fungerer det ikke. Det er det eneste, man kan konstatere. Hver gang der bliver sat en undersøgelse i gang, må vi konstatere, at det ikke fungerer, at der bliver svindlet med, hvor mange virksomhedsbesøg der rent faktisk bliver foretaget, og at den servicering, der skulle ske, rent faktisk ikke fungerer. Derfor så er det nødvendigt, at vi får strammet op.

Og så praler arbejdsministeren med, at flaskehalsene i hvert er fald væk. Jeg tror nok, at der er en hel del arbejdspladser rundt omkring i landet, som ville være glade for, hvis det var rigtigt, men som har måttet konstatere, at sådan er det ikke. Jeg behøver vel ikke at sige meget mere end sygehuse og sygeplejersker og lignende. Der er masser af steder, der stadig er flaskehalse – bare for at ministeren ikke skal tage på sommerferie og tro, at den tid er ovre.

Til hr. Aage Frandsen vil jeg sige, at det i hvert fald er glædeligt, at vi kan være enige så langt, at arbejdsformidlingens personale ikke skal bruge penge og tid på bare at flytte papirbunker, men at de skal i gang med at lave noget. De skal ud og finde job, de skal ud og motivere til, at der bliver flere job. Så langt kan vi da i hvert fald blive enige. At det så kneb med enigheden længere fremme, må vi acceptere på nuværende tidspunkt.

Fru Jette Gottlieb sagde, at hun helst slet ingen arbejdsformidling så. Det kan jeg sådan

set være meget enig i, men som fru Jette Gottlieb også sagde: Vi skal jo have en eller anden form for arbejdsanvisning. Der findes mange andre former, men her taler vi ikke om, om jeg så må sige, at lave det fuldstændig radikalt om. Vi siger bare: Hvordan får vi den arbejdsformidling, som vi har kunnet konstatere der stadig er et flertal for, til at fungere noget bedre?

Til hr. Poul Nødgaard vil jeg sige med hensyn til, hvordan det skal måles: Det er såmænd ikke så svært for den enkelte medarbejder at skrive op, hvilke resultater han eller hun har fået ud af de arbejdsopgaver, som rent faktisk er blevet udført. Derved kan man ved månedens udgang se, hvordan hele arbejdsformidlingen i det kontor har virket. Så jeg tror ikke, det er dér, problemet bliver.

Problemet bliver, om vi kan få flertal for at lave en anden fordeling af arbejdsformidlingspengene, således at arbejdsformidlingen bliver resultatstyret, som vi har set det andre steder inden for den offentlige virksomhed. På den måde kan man måske animere til at gå bort fra bare at flytte papirer og bare lave statistikker, så man rent faktisk også får et reelt stykke arbejde fra hånden.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.